מנין למצורע בימי ספורו שמטמא אדם. פשיטא לן דמטמא כדתנן בריש מס' כלים (פ"א מ"א) "אבות הטומאות השרץ ושכבת זרע (ה) ונבלה וטמא מת והמצורע בימי ספורו כו' הרי אלו מטמאין אדם וכלים במגע וכלי חרס באויר" ולכך בעי מנלן דמטמא דהא כתיב "ורחץ במים וטהר" משמע דבאותה טבילה נטהר: **דהא** הסיט נבלה.. מטמא בגדים ואינו מטמא אדם." (ו) לאו משום דטומאה בחבורין שאני. פ"ה דאינו מטמא אלא בגדים שהוא לבוש, וקשה לריב"ם דבתורת כהנים פ' ויהי ביום השמיני (ז) מרבה שמטמא אפילו כלים (בחבורים) אע"ג דלא שייך בהו לבישה ואינו ממעט "מבגדיו" אלא אדם וכלי חרס שנוגע בהן אלא ודאי מטמא בגדים בשעה שמסיט אפילו אין לבוש בהן וכן משמע מדקאמר "אלא מעתה שרץ דמטמא אדם מנלן, לאו משום דמטמא בגדים מטמא אדם" נמי כו' ואי קרי "חבורים" בגדים שהוא לבוש מאי פריך משרץ דלא שייך ביה "לבישה" התם ודאי ילפינן אדם מבגדים? ונראה לריב"ם דלא גרס (ח) בחבורים, אלא הכי גרס "ודילמא טומאת בגדים שאני תדע דהא מסיט נבלה דמטמא בגדים ואינו מטמא אדם" ולא גרסינן מ"ט לאו.. משום דטומאה בחבורים שאני' דלא מהדר אלא שיש חילוק בין טומאת בגדים לטומאת אדם וכן משמע דאיהו גופיה לא קא מיבעיא ליה אם מטמא בגדים וכלים במגע אלא אאדם בעי:

אתיא אימיה וקא בכיא קמיה. פר"ח דהיינו אימיה דרב אחדבוי ולדידיה קרי "עולא משגש אורחא דאימיה" שגרם לאמו להתבזות לפני רב ששת והיא היתה מניקתו של רב ששת לכך "אמר" חזי הני חדיי דמלית מינייהו: **מה** ליבוס בגדים האמור בימי חלוטו כו'. בכמה דברים חמור ימי חלוטו מימי ספורו ולא גמר *מהיקשא, והיינו טעמא, משום דלגמרי לא מצי למגמר דהא כתב "וטהר" דמשמע דנטהר מכמו שהיה מתחלה, אלא דוקא להך מילתא גמרי לפי שהן שוין דאין אדם וכלים מקבלין טומאה אלא מאב הטומאה: **גדול** העושה צדקה בסתר יותר ממשה רבינו. פירוש יותר משכך חמה ממשה רבינו בתפלתו ואע"ג דמשה נמי עשה צדקה בסתר שמא אותה שעה כבר פסק אותו זכות: **חמה** אינו כופה. תימה דבפרק ארבעה נדרים (דף לב.) אמרינן דחמה משה הרגו (ט): **והמפייסו** בדברים מתברך בי"א. יש מגיהין "והנותן פרוטה לעני והמפייסו' משום דמשמע להו דקראי איירי בנותן צדקה דכתיב "ותפק לרעב נפשך ונפש נענה תשביע" ולאו מילתא היא דנפש נענה תשביע" היינו תשביע בדברים שתפייסנו בדברים, וע"כ לא גרסי' ליה, דלהגיה גיר' הוה ליה למימר מתברך בי"ז הכך שם דלעיל והני אחת עשרה:

מסורת הש"ס

א) [נ"ל פרוס]: ב) כ"ק טז: [ושם איתא רבא]:

הגהות הב"ח

(ה) תוס' ד"ה מנין וכו' אבות הטומאות השרץ ושכבת זרע וטמא מת כצ"ל ותיבת ונבלה נמחק: (ו) ד"ה דהא הסיט כו' ואינו מטמא אדם מ"ט לאו משום: (ז) בא"ד פרשת ויהי ביום השמיני מוכח שמטמא אפי' כלים אע"ג דלא כצ"ל ותיבת בחיבורים נמחק: (ח) בא"ד ונראה לריב"ם דלא גרס ודלמא טומאת בחיבורים שאני אלא הכי: (ט) ד"ה חמה וכו' משה הרגו. כ"כ ועי' בע"ז ריש דף ד' בתוס':

* אלו ז' הימים בין סוף חלוטו להבאת קרבנותיו ביום השמיני

תקצ"ר

תוס' מסביר מה נחוץ את הגמ' לשאול מנין למצורע וכו' - והיינו דמצד א' ידוע שבימי ספורו הוא מטמא אדם, מצד שני בתורה כתיב מיד בסיום ימי חלוטו "ורחץ במים וטהר" ולכאורה משמע באותה טבילה נטהר ולא יטמא אדם

* (המשך הפסוק) "ואחר יבא אל המחנה וישב מחוץ לאהלו שבעת ימים"

** בסוף ימי חלוטו משמע דבאותה טבילה נטהר אבל מהמשך הפס' כנראה דלא נטהר לגמרי דעדיין מטמא אדם וכלים ועל זה נשאל מנין לטמא... (והא דכתיב בפסוק וטהר - היינו מלטמאות אהל שהיה בימי חלוטו)

תקצ"ר

* ויקרא יא: מ "והנושא את נבלתה יכבס בגדיו"

* ורוצה להוכיח מריב"ם שטומאת אדם דינה (שנלמד מטומאת בגדיו) לימי ספורו שמטמא... גם כן טומאת בגדים

מנין למצורע בימי ספורו שמטמא אדם

* מהר"ם - משמע שפשוט לו שמטמא

* ודלא כרש"י שפירש אימא דר' ששת

* רש"ש - הכוונה הוא לנ"ט

* נלע"ד והכי מובן למה אין כאן הריא"ו לג"ט למחצה

בסתר שעשה

* ואם תספור מכאן (פסוק ז) עד הסוף (פסוק יב) תמצא י"א ברכות

ד"ה/שער	TIME
מנין	1:22:40
דהא	1:27:55
אתיא	1:41:27
מה	1:44:27
גדול	1:48:40
חמה	1:51:46
והמפייסו	1:53:15